

ΣΤΗΝ ΑΓΝΗ

Δέν θὰ σὲ κλάψω, Ἀγνή· τοὺς πεθαμένους κλαῖνε
Κι' ὁ πεθαμένος εἶμ' ἐγώ. — Ἐσὺ ζῆς αἰώνια
Μὲς στῶν ἀνθῶν τ' ἀρώματα, στοῦ Ἡλίου τὴ λάμψη.
Μὲς στὸ γλυκοκελάηδημα μύριων πουλιῶν·
Μὲς στῆς Αὐγῆς τὴν παρθενιά, στὴν περηφάνεια
Τοῦ ὀλόπυρου μεσημεριοῦ . . . Κι' ὅταν τὸ δεῖλι
Χίλιες κρυφὲς φωνὲς μοῦ ἀπαλοτραγουδᾶνε
Τῆς ὀμορφῆς καρδιάς σου εἶν' ἡ γλυκειὰ ἀρμονία.

Μὲ ὄνειρου ἀνάλαφρα φτερὰ σ' εἶδα τῆς νύχτες
Μὲς στ' ἄστρα τὰ τρεμόλαμια ποῦ ἀργυπετοῦσες·
Κ' ἦταν φιλὶ στὸ μέτωπό σου ὁ Ἀποσπερίτης,
Στὴν κόμη σου ἀστραπόβολη κορῶνα ἡ Πούλια.

Μὲς στὸν πυκνόφυλλο τὸν λόγγο σὰν σκορπάη
Τὸ μεγαλόπρεπο τραγοῦδι του ὁ ἀγέρας,
Εἶνε ξεφάντωμα τῆς λιόλευκης ψυχῆς σου
Καὶ τὰ γλυκόλογα ποῦ μῶλεγες τ' ἀκούω
Στῶν ἤρεμων ἀκρογιαλιῶν τὴ μουσική.
Ποιὰ βρύση ἐπῆρε τὴν οὐράνια τὴ δροσιά σου
Καὶ τὸ φεγγόβολο τὸ βάθος τῆς ματιᾶς σου
Ποιὸς οὐρανός;

Τὰ ῥόδα ποῦ ἀνοιξαν δειλὰ τὴ χαραυγοῦλα
Τοῦ χαμογέλιου σου ἡ γλυκάδα τὴ στολίζει.
Κι' ὅ,τι εἶν' ὠραῖο κι' εὐγενικὸ μὲς στὴν ψυχὴ μου
Μὲς στῆς ἀγάπης σου τὸ φῶς ἔχει λουστει.

Δέν θὰ σὲ κλάψω, Ἀγνή· θρηνοῦν τοὺς πεθαμένους·
Κι' ἐσὺ δὲν πέθανες . . . Εἶμ' ὁ νεκρὸς ἐγώ.